

מ.

שבועת הד"ינין פרק ששי שבועות

מסורת הש"ס

(א) [לקמן מח: ג.] ובהגהות
מ"י הגירסא א"ר יהודה
א"ש ובמ"מ אמר שמואל,
(ג) כתובות פז: ע"ש,
(ד) לעיל לט: כתובות קח: ג.
(ה) לקמן מה: [שבת נג:
וסי'] (ו) [לקמן מה: חולין
עה: יז] (ז) ב"ק לה: ב"מ ג.
[לעיל לה:] (ח) ב"מ ד: [לעיל
לה:] (ט) פ"ה ה"ד,
(י) ובהכתובות האר"כ ע"ש,
(י) שיק' לעיל במשנה לח:
(ל) [ג"ו שיר לה:]

ורה אור השלם

1. לֹא יָקוּם עַד אַחַד
בְּאִישׁ לִכְל עֵץ וּלְכָל
חֲטָאת בְּכָל חֲטָא אֲשֶׁר
יַחֲטִא עַל פִּי שְׁנֵי עֲדִים
אוֹ עַל פִּי שְׁלֹשָׁה עֲדִים
יָקוּם דְּבַר: דְּבָרִים יֵט טו

הגהות הב"ח

(ה) רש"י ד"ה לא שנו וכו' ומנאל מחייבו שבועה הק"ד: (ז) תוס' ד"ה ור"ג מחייב וכו' בטוען חבירו עשרה כדי שמן כל"ל ותיבות כדי יין נמחק:

גליון הש"ס

גמרא מענו חמים
ושעורים. ע' רש"ס ז"ל
דף פד ע"ב ד"ה מין א':

מוסף רש"י

לכל עון וכלל חטא
הדבר אדמינו. כל
הזכו נענם על עמלו, כל
עושה גוף ולא עושה מלך,
אבל כל אדם לשרבעה.
לכל תציונו מן ה' מנה
שלומו, אמר לו אין לך
חיל כלום עד אשר תעלה
שם, לו חזיר לשבע על
(דברים י"ט טו). כל מקום
ששנים כו' אחד
מחייבים שבעה. אהרן
ממון שליו יזו שנים סד
מלמס, וכתוב יטענ סד
(מכשבים י"ט י"ט). ישר
וכן אמר ד' ריונו. פה
ואחרת קו משתמי מה'
(שבת ס"ג טו). שפיר
קלמרת (פסחים י"ז ודלר)
משרשה הורו שהי
ליה. מנהגו של רמ לקס
שכאמר ר' יונתן מושב
עליו מרה, על שהה ר'
לקס עשה לו שנים קודם
שילקט, ענין, אולי יאמר
ר', וזמן קר לא יזו יסור
ולא שפע על תלקט עליו
(תלריו ט"ה). מישתא הרה
ר' משה מלך, שישתא הרה
שכאמר ר' יונתן וזמן קר
עליו לא רמ (ס"ח). טענו
הינן יהודה ר'
שבעה פטור. ולקח
ממון העושה רוק' וטענו
דענין סודלס ממין
הטענה עמל (פ' ט'
פסוק ו' עמל שבעה),
דקא אמר ליה מובע לאו
שעורין יציר קר ואחולי
מלך מנהג (ב"ק י"ג).

[illegible]

תדע דקא תני סיפא
לך בידא אלא דינר
ופרוטה חייב שהכל
א"א בשלמא שוה מין
אמרת דוקא אמאי
בשטענען בדינר מט
דפרוטה בכלל מטבע
שהכל מין מטבע
אחת ורבי אלעזר לי
מתרין רישא נמי בש
סיפא דוקא דקתני ע
ורישא כרב או כשמוזא
זהוב לי בידך אין לך
חייב מעמא דאמר לי
שוה קאמר ליה אמר
האומר דינר זהב כאור
תני רבי חייא לסיוע
אין לך בידא אלא ס
חסר מעה פטור אמר
שמואל לא שנו אלא
לוה אבל טענת מל
אפילו לא טענו אל
טעמא דכתיב לא יק
עון ולכל חטאת^א לבט
דאינו קם אבל קם ה
מקום ששנים מחייבי
מחייבו שבועה^ב ואמח
טענו חטין ושעורין^ג
חייב^ד אמר לו רבי יצ
מכלל דפליג עליה
מישהא הוה שהי
דאמרי מישתא הוה
לימא מסייע ליה^ה
בשעורין פטור ורבן
דטענו חטין והודה
ושעורין והודה לו בא
הדין דאפי' חטין וש
דקיפלגי בחטין לה
טענו כלים וקרקעו
בקרקות בקרקעות

וְשִׂפְיָא לֵיָא. כִּי הִיא דְּרַבָּנָא שֶׁל רִישׁ לְקִישׁ כְּשֶׁהִיא ר' יוֹחָנָן אֹמֵר
דְּבִרְבִּי הַמְדֵּרֶשׁ הִיא שְׂוֵהָה מִלְּהַשִּׁיב עַד שִׁגְמַר רַבִּי יוֹחָנָן כֹּל
וְיִתְרֹנּוּ וְכֵן טַעַם דְּבִרְבִּי וְחִי"כ הִיא חֹלֶק עֲלֵיו וְבִחוּךְ כִּי יֵאָר רַבִּי
יִלְחָק זֶה מִצִּבְה"ד וְכֵן שִׁמְעָא חֵלֶק עֲלֵיו: **אִיכָא דְאִמְרִי**
מִשְׁפָּא הוּא שְׂפִי. רִישׁ לְקִישׁ מֵיָא צְבִי מֵדְרָשׁ ר' אֲמֵרָה ר'
יוֹחָנָן לֵאמָר מִילְתָּא: **וְר"ג מַחֲיִב.** לֵאמָר צְבִי הוֹדָאָה מִמֶּנּוּ הַטַּעֲמָה:

דמנ"ל הא דהא לר"ג חייב צדמי שעורין דאי לאו הכי אין כאן הו
לא פליגי אלא אם חייב שבועה על החטין דלמר בעי שבועה ו
ליה לרבה בר נחמן לשון פטור דפטור לגמרי א"נ אע"ג
(ד) **ור"ג מחי"ב**. תימה בדפרכ בתרא דכתובות (דף קח: ושם) ג
דמחייב בטעון חצירו (ה) כדי יין וכדי שמן וקאמר ליה
דיש בלשון הזה לשון קנקנים והשתא לר"ג אפי' אין בלשון הזה
י"ל דלדידה נמי נפקא מינה אם טענו עשרה כדי שמן ואמר ליה
לא הודיתי לך בקנקנים דיש בלשון הזה לשון קנקנים: **לחור**

במועצו ברינר משבחות. פי' בקונטרס טובע במטבע לורה ולא טענו משקל זה הודא לו מטבע ואע"פ שזה כסף וזה נחושת ממין הטענה היא דכולהו מטבע יניהו וקשה ללעיל (דף נט:) גבי שתי כסף יש לי צידך אין לך צידי אלף פרוטה מסקי

יצא זהב לי בידך אין
 ספק וטריסית ופונדיון
 אין מטבע [אחת] הן
 הם הכי חייב אלא אי
 יב אמר רבי אלעזר
 יצאות וקא משמע לן
 יתא דיקא נמי דקתני
 דורב שהכל דין מטבע
 א מדיסיפא כשמואל
 ואל סבירא ליה לא
 ככל מין מטבע אחת
 תא שמע ידינר זהב
 בידי אלא דינר כסף
 זהב וזהב הא סתמא
 ב אשי הכי קאמר כל
 דינר זהב וזהב דמי
 הרב סלע לי בידך
 חסר ב' כסף חייב
 סנחמן בר יצחק אמר
 שטענת מלוה והוראת
 והעדרת עד אחד
 בפרוטה חייב מאי
 עד אחד באיש לכל

שהכל דין מוטע אחר. פירש
בקונטרס שאף בקטנה
שזה יס זה כדי הודאה לחיוב
שזעה ותימה הא שמעינ מרישא
דקתני ההודאה שזה פרוטה ודוחק
לומר דסלקא דעתך דגבי תביעת
דינר זה שפיקא דמולח לא תשיבא
הודאה פרוטה:

אבל במענות מלזה והעדאת עד
אחד בו'. וא"ת דנשילי
הכותב (במכות פז: וסז) אמרינן דלין
נשבעין על כפירת שעבוד קרקעות
אפי' בהעדאת עד אחד אלמא משוינן
עד אחד להודאה במקצת ויש לומר
דשמואל דהכא לטעמיה דמייאש לגיל
בכפירת פטוה דכיון דמשמבע
אפרוטה מוקמיה קרא דאכל קס
לשבעה בפרוטה אכל בקרקעות לא
משכחא דמשמבע בשום מקום ולפי
זה ג"ל דלית הלכתא כותיה דשמואל
בזה דהכא כיון דתליא בההיא דנשילי לית הלכתא
כותיה מדמני ר' חייא לקטויה לרז ועוד דרז פפא דה"ל במראה
סבירא ליה כרז לקמן בשמעתין:

וּבִלְמָקוֹם שְׁשָׁנִים מַחֲיִיבִין אוֹתוֹ מִמּוֹן אֶחָד מֵחַיִּיבֵי שְׁבוּעָה. לֹא דוֹקָא דְהֵא אִיכָא כְּפִירַת שַׁעֲזוֹד קִרְקָעוֹת:

וְהוֹדָה לֹא בַשְּׁעוּרִים פָּשׁוּר. בַּסֵּפֶר הַמִּנִּית (צ"ק דף לה: וחס) מְסִיק רַבָּה זָר נֶתַן לַפֶּטוּר אֶף מִדְּמֵי שְׁעוּרִין וְתִמְחָה הַ כֻּלָּ וְחַס כֵּן מִנִּיל לְדַרְבֵּן פֶּטוּר וּפְלִיגֵי אֶף דְּמֵי שְׁעוּרִין דְּלִמָּא צִי הוּדָה מִמֵּין הַטַּעֲמָה וְלִמָּר לֹא צִי לִיה כִּי וְשִׁמְחָה מִשְׁמַע יִפְטָר מִדְּמֵי שְׁעוּרִין אֶף לִרְגֵא אִפִּי"ה חֲשִׁיב לִיה הוּדָה: פְּלִיגְמָחָה לְדַמְיוֹן וּרְבֵנָן קֹאֲמַר ר"ג רֹאֵה אֲנִי אֵת דְּבָרֵי אֲדַמְיוֹן דְּ שִׁמְחָה לְהַדִּימ' קִנְקִינִים נִמִּי חֲמֶשֶׁה אֵת לֶךְ חֲמֶשֶׁה לֵית לֶךְ מִשּׁוּם וְיִן קִנְקִינִים חֲשִׁיב דֹּאֲפִילוּ צִטּוּעֵנו חֲטִיט וְהוּדָה לֹא בַשְּׁעוּרִים מִחֲשִׁיב יִדֵּן אֵין לֶךְ אֵלֶּה חֲמֶשֶׁ חֲשִׁיב גַּם בַּקִּנְקִינִים בְּהוּדָתָם וְלֹא מִזֵּי לְמִימַר עַד בָּחוּ דִּרְגֵא. דְּכֹחוּ עֵדִיף דְּמִילְמָחָה לְדַרְבֵּן הוּי כֹחַ לַפֶּטוּר: הוּדָה

לד א ב מיי פ"ג מהל'
טוען הלכה ח (עי'
מזמ) סגנו עשין זה טור
ש"ע חור"מ קי' סה"ט:
לד ג מיי שם הלכה ו
טוש"ע שם סעיף ד:
לד ד מיי שם ופ"א שם
ה"א סגנו שם טור
ש"ע חור"מ קי' כח סעיף
א כהנ"ג וסי' פז ס"א:
לד ה מיי פ"ג מהלכות
טוען הלכה סגנו שם
טוש"ע חור"מ קי' פח
ס"ב:

רבינו חננאל

שיה קתני. מדקתני סיפא
 ויהי וזה לי בידן אן
 כל בידו וזה ליני כפין
 וטריטית ופרטה ופונדיון
 ויהי שיהל מן מטבע
 אחיה. ואמר דוק
 קתני אמאי חייב כל
 ששטענו לא הודה לו אלא
 שטען שיה וליטרא
 הוב בשאי. ודחי' ר' אלעזר
 זכרי מנתנין בטענו
 דאמר מטבעה וקמלי'
 ופרטה הכל מטבע היה
 ויהא. וקמלי' בהא כרב
 דתני ר' חייא לסייעה
 כלל סלע לי בידן אן
 כל ביד אלא סלע
 וחסרתי שיה סכף סכף
 מעין חייב. חסר
 אחד פטור ש"מ כפירה
 שטענו שיה סכף סכף
 כפין **פ"ק** כהן
 ופרטה לי בידן אן לך
 ויהא אלא פרטה שהיא
 ויהי וזה חייב אלא אמר רב
 נתן אמר בשבטא לא
 ששטענו אלא בטענה מלוה
 והוא דלז. כלל בטענה
 מלוה ופרטה עד אחד
 אלא טענו אלא
 כפירה בשטענו ופכר בו והעיד
 עד אחד כפירה
 חייב שבויה כפירה
 ששאלו היה עד אחד
 עד זה היה חייב לשלם
 פטור. וכשני עד אחד
 חייב שבויה שנאמר לא
 יקום עד אחד באיש
 רוב עין וגו' ואמר
 רב כל מקום ששנים
 מחייבין אחד מוכח
 מחייבין שבויה. וא"ר
 נתן אמר שמואל טענו
 ושוורין והודה לו.
 באחד חייב. וא"ר
 ר' יוחנן וכן א"ר יוחנן:
 פירושו משהא שרי יגעו;
 ולפיכך לא השיב.
 חייב שותה היה לימא
 מביימא ליה חטט חטט
 והודה לו בשעורים פטור
 רובא גמליא חמיא.
 ושבא דטענו חטים
 והודה לו בשעורים כר;
 שיה טענו חטים וקרקעיה
 חטט חטט חטט חטט